

Šibenici postavili ve stínu hodinové věže; částečně proto, aby diváci mohli být svědky poprav, aniž by jim do očí svítilo slunce, a také proto, aby Tribunál při zabíjení přesně dodržel časový plán. Pořádek ve všech záležitostech, to bylo moto Tribunálu.

Zatímco se k hodinové věži na náměstí scházely davy lidí, já jsem skláněla hlavu v kápi a přidržovala si plášť těsně u brady. Bylo chladné ráno. Od úst mi šla pára jemná jako chmýří a ztrácela se v mlze. Zpod své kápě jsem se ostražitě rozhlédla kolem sebe.

„Skvělý den na věšení,“ zamumlal konverzačním tónem muž vedle mě.

Spěšně jsem uhnula pohledem. Ze strachu, že by si mohl všimnout mých očí, jsem se na něj nedokázala podívat. Nestávalo se často, že v člověku poznali čarodějku podle tak bezvýznamného osobnostního rysu, jako je barva očí, ale nebylo to úplně neslýchané.

Na schodech vedoucích k šibenici se objevily dvě ženy a v davu to zašumělo. Byly obviněny z čarodějnictví, obě. První ženě se ruce v poutech třáslly tak, že jsem až ze svého vzdáleného místa v tlačnici slyšela, jak jí na nich cinkají řetězy. Druhá, mladší žena se smutným obličejem a nahrbenými rameny, byla naprosto klidná. Z jejich oblečení zbyly jen cáry a zažloutlé tváře a spleené vlasy jim pokrývala vrstva špíny. Nejspíš je zavřeli

a nechali hladovět tak dlouho, až samým zoufalstvím zdivočely. Byla to promyšlená taktika. Pokud obviněné čarodějnice vypadaly takhle nelidsky a nepřičetně, nejenom že to zmírnilo výhrady těch několika málo čestných občanů, kteří zpochybňovali praktiky Tribunálu, ale rovněž to bylo příslibem mnohem větší zábavy.

Muž, který mě oslovil, se ke mně nenápadně přisunul blíž. „Úžasná zábava, tyhle popravy. Souhlasíte?“

Snažila jsem se ho ignorovat, ale naklonil se ještě blíž a tiše zopakoval: „Souhlasíte, princezno?“

Vyděšeně jsem pohlédla do páru odhodlaných, rezavohnědých očí, které doplňovala ústa bez úsměvu a pozdvižené obočí.

„Kellane,“ zašeptala jsem rozčileně. „Co tady děláš?“

Zatnul zuby, až se mu v propadlých tvářích pod lícními kostmi v barvě mědi nakupily stíny. „Jelikož vás mám chránit, možná byste mi měla říct, co tady děláte vy, a zodpovědět tak nejen moji, ale i vaši otázku.“

„Chtěla jsem se dostat ven.“

„Ven? Ven na popravu? Tak dobře, jdeme.“ Popadl mě za loket, ale vytrhla jsem se mu.

„Jestli mě odsud odvedeš, vyvoláš tím scénu. To chceš? Upoutat na mě pozornost?“

Kellan se zašklebil. V patnácti se stal poručíkem královské gardy a v sedmnácti mi ho přidělili jako osobního strážce. Dnes, ve dvaceti, už byl dlouho vázán přísahou mě ochraňovat. A věděl, že upozornit na mou přítomnost je pro mé zdraví ještě nebezpečnější než stát v davu rozjitřených nepřátel čarodějnic. Takže i když to udělal jen velmi nerad, nakonec ustoupil. „Proč tu vůbec chcete být, Aurélie? V jakém směru je to pro vás prospěšné?“

Neměla jsem pro něj rozumnou odpověď, a tak jsem mu neodpověděla. Namísto toho jsem si začala nervózně pohrávat